

SZERKESZTŐI IRODA:
Balmazújvárosi-utca 47-ik szám, hová a lap szellemi részét
illető közlemények czimzendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DÍJA:
Évi 16 frt. v. 32 korona. Negyed évi 4 frt. v. 8 korona.
Heti 8 frt. v. 16 korona. 1 óra 1 frt 50 kr. v. 3 korona

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.
Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.
Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK.

Telefon sz: 9. POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP. Telefon sz: 9.

KIADÓ-HIVATAL:
Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

Egy négyszög centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők
és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reklam sora 1 frt.
Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora: 5 frt.
Nyitlitéri cikkek:
garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Magyarország és a külföld.

Budapest, aug. 27.

A román nemzetiségi igazgatások
mindenterre termettek annyijót, hogy
idő óta a magyar állam politikai
irányítását, alkotmányos jogfejlődését
megtérítési megalkakulása a szokott-
bővebb megvitátást nyernek a
világi sajtóban is. Hogy ebben na-
mára nincs köszönet, ez könnyen
mondható. De a tény fennáll s ez-
szemben a hazai publicistikának
adata és kötelessége figyelemmel ki-
adni a külföldi politikai körök felfo-
tát, megtegnni arra helyreigazító meg-
jegyzéseit s felvenni a harcot, ott, a
az az érvek meggyőző erejével vivő
meg.

Legujabban egy igen elterjedt és
gye tekintélyű francia folyóirat, a
„Revue politique” egyik közelebbiszá-
mára L. L. Mille tollából egy kis exuir-
a magyarországi nemzetiségi vi-
gyakról s azokat olyképen tárgyal-
a, hogy cikke nem maradhat czáfolat
tal, annál inkább, mert Mille az ő
redéseit bizonyos objectiv megítélés
nébe tudja öltöztetni s ennél félre-
tebb a hatás, melyet erre a ma-
nyabb tudományos képzettségű, főleg
mátásszerű politikusokból és parla-
nti férfiakból álló közönségre gya-
rult, mely az említett első rangu fran-
reue körül sereglik.

A feladat ez esetben annál köny-
ebb, mert hisz Mille még alkotmá-
nyunk alapfogalmaival sincs tisztában.
Mindenki előtt nyilvánvalóvá válik ez,
helyt cikke — La question de, ac-
milité en Hongrie legelső sorát
gig olvassa, melyben osztrák-magyar
alamról beszél mindenféle zűrzá-
ros dolgokat, s csak néhány sorral
bb megint azt mondja, hogy ne-
nk magyaroknak sikerült 1867-ben
monarchia kettészakítását kinyernünk.
ki ily vastag jutódésekkel dolgozik,
lyekben Magyarország souverain ál-
móságának az a hagyományos nem
erése nyilatkozik, melyet a külföld
fogásában mindig újra és újra kell
mestatalnunk, az ne vegye rossz neven,
figyelmeztetik alkotmányunk tété-
s törvényeire, koronázási hitlevele-
re, s az 1790—91-diki X. törvény-
ekre, mely Magyarországot független
lamiságát és semmi más idegen ura-
mnak alá nem vetettségét kétségen
lül helyezik.

Az már aztán csak természetes,

hogy oly kiinduló pontokból vezetve le
fejtegetéseit. Millennek minden egyébb
következtetése is vicziózus és levegőre
épített okoskodás. Horvátország külön-
állását sem érti, autonómiáját szembe-
állítja Magyarország többi nemzetisé-
séivel, de hogy az a magyar koroná-
nak alárendelt külön-királyságot képe-
zett mindig, arról fogalma sincs.

Az önkényuralom törvénytelen —
Magyarország alkotmányának lábbal-
tiprására s foederalis beolvastására
irányuló kísérleteit a nemzetiségekkel
szemben a méltányosság politikájával
dicsóiti, s ezzel szemben a jogfolyto-
nosságot folytatott összes küzdelme-
inknek törvényei és jogszerű indokait
távolról sem látszik ösmerni.

Hogyan volna magyarázható más-
kép, hogy Mille Magyarország demok-
ratikus kiépítésének s a jogegyenlőség
szellemében való ujjaferemtésének leg-
sajátabb alkotását a 48-diki választási
törvényt is egyoldalul csak a román-
ság sérelmei szempontjából bírálja s
annak a régi jogosultság alapján vá-
lasztásra jogosítottak érdekében hozott
intézkedéseket a feudalizmus kiszeggett
fegyvereinek tartja? Nem tagadjuk —
hogy ez intézkedés, mint Mille elta-
nulta a román agitátoroktól, kizárólag
az erdélyi magyarságnak válik javára,
de az a szabadságszellem, mely a 48-
diki törvényalkotásokat áthatja, ép eb-
ben találta legkorrektebb kifejezését,
hogy szerzett jogok konfiskálásával az
álliberalizmus utjára tévedni nem tar-
totta hivatásának, és ha ez, a mint igaz
is — némi aránytalanságokat eredmé-
nyez a választói jog terén — itt-ott a
nemzetiségekkel szemben, ennek orvos-
lása egész más lapra tartozik, de sem-
miesetre sem lehet oly kíváncsalom, mely
akár az oláhok, akár a másik nemzetiség
speciális érdekében várna megoldást,
mert Magyarország lakói egységes po-
litikai nemzetet képeznek attól a pil-
lanattól fogva, melyben a nemzet rendi
előjogaival szakított, s így a nemzeti-
ségek minden külön érdekepolitikája egy
circulus vitiosus, mely minduntalan a
maga hamis promisszióira tér vissza.

Ha azonban Mille ekkép tájéko-
zatlanságot árul el politikai viszonyaink
megítélésében, de másfelől nem kevésbé
igazságtalan ott is, a hola magyarnyelv,
mint az állam hivatalos nyelve, joga-
sultságát veszi bonczkése alá. Beösméri,
hogy ugyanazt, sőt még többet tett
Franciaország a franczianyelv terjesz-
tésére, s az eltérő idiomák kiirtására,

és mégis, a mit feltétlenül helyesléssel
fogad saját hazájában, a mire nézve
mentséget talál még a belgiumi fran-
cziával szemben a belgiumi flamand-
nyelv propagandájában, — azt a jogot
egyedül tőlünk vitatja el. Miért? Egy-
szerűen azért, mert e franczia világ-
nyelv, a flamand nyelv pedig a német
és angol nyelv tanulását könnyíti meg,
holott a magyar nyelv elszigetelve áll
és nem kínálhat elsajátítójának oly
praktikus előnyöket, mint amazok.

Ha ez az argumentum érne valamit,
bizonyára nem az következne belőle,
hogy az állam-nyelv egységét megbont-
suk, akár a román, akár a többi nyel-
vek érdekében, — hanem hogy mint
egyedül lehető világ nyelvet: a német
állítsuk helyébe s az állam egyet-
len lehető nemzeti kulturája helyett,
idegen kultura jármát vonjuk nya-
kunkra. Ha ismerné Mille a magyarság
évezredes történetét és fennállásáért
folytatott küzdelmeit itt ezen a földön,
akkor nem hívatkoznék Ausztria pél-
dájára, melynek parlamentjében e né-
meten kívül bármely képviselő anya-
nyelvén is beszélhet, mert eltekintve
Ausztriában a németiség abszolút mi-
noritásától, mindenki tudja, hogy Ausz-
ria foederalis állam, — míg Magyar-
ország pedig sohasem volt; osztrák
nemzet nincs, magyar nemzet pedig
van és lesz is.

Milyen kínos vergődése a követ-
keztelenségeknek, midőn Mille egyfelől
a magyar államot a felekezeti iskolák
elnyomásával vádolja, másfelől azonban
elismeréssel emlékezik meg a 200 fo-
rintnál kevesebbet javadalmazott fele-
kezeti tanítók részére nyújtott állami
segélyről, természetesen — timeo Dunaos
et dorie ferentes — ezt is oly cél-
zatnak tulajdonítja, hogy a felekezeti
oktatókat a kormánytól hozzák füg-
gsébe.

Valósággal kelletlen az, a mit a
nagyszabani román nemzeti pártgyűlés
szervezéséről mond 1881-ben, mely
szerinte az erdélyi és magyarországi
választókerületek román választói által
küldött delegáltakból alakult meg, mi-
dőn a passzivitást kimondotta. Az
1848-diki és az ezt módosító 1874.
évi választói törvény az „országgyűlési
követeknek népképviselői alapján való
választásáról” szól s az 1874. évi
XXXIII. t. cz. 56 §-a szerint ez álta-
lános választások elrendelése a magyar
kormány joga, a törvényben előírt
módozatok mellett. Ezen alkotmány-

szerű actuson kívül nincs más legalis
és alkotmányos funtiója; téved tehát
Mille, midőn a román párt feltolako-
dott vezéreit törvényes mandátummal
felruháztattnak hiszi s máre egy fő-
tévedés is jellemzi teljes incompeten-
tiáját, midőn a kérdéshez szól.

De ne folytassuk a botlások egyes
sorozatának felsorolását, mely a ro-
mánosság legujabb lándzsa törőjének
minden sorából kiviláglik. A „mo-
narchia”, az „uralkodó”, a „Habsburg-
ház” iránti azon odaadó hűség ma-
gasztalása, melylyel Mille az erdélyi
románosság magatartását jellemzi, a ko-
rona és a nemzet közötti viszony egész
közjogi rendszerének úgy a mint az
alkotmánynak sarkalatos tanai értel-
mében kifejtett meghamisítása vagy
nevetséges elferdítése. Mille nem tudja,
hogy a fejedelmi méltóság nálunk nem
személyes természetű, hanem a magyar
szent korona symbolumához van kötve,
s hogy nemcsak a dynastiának, hanem
a magyar korona felség-jogainak is
hódolattal tartozik a románosság s e
kettőnek fogalma egymással szembe
nem állítható, egyiknek tisztelete a
másiknak nagyobb tisztelete által nem
kisebbithető meg. De mindenesetre ta-
nulságosak ránk nézve azok a fejtege-
tések, melyeket a román propagandá-
nak a román királysággal való érdek
kölcönösségről élénk tárt, s az a
pesimismus, melylyel a foederalis ellem-
alakulás esélyeit s Erdély elszakításá-
nak következményeit maga is megítélni
kénytelen.

Várnai Sándor.

Politikai hir.

Beszámoló. Mint lapunknak Kézdi-Vá-
sárhelyről írják Szacsavay Sándor, a kézdi
választókerület országgyűlési képviselője, a
ki általános beszámoló beszédjét kerületének
székhelyén, Kézdivásárhelyen még május hó-
ban elmondotta általános lelkesedés mellet-
t, megkezdte kerületében beszámoló körutját.
Szerdán Ozsdolán (Háromszékmegye) mon-
dott beszámoló beszédet. A függetlenségi ér-
zelmű választópolgárok nagy tisztelettel és
lelkes óvációval fogadták népszerű képvise-
lőjüket, a kit a kerület előkelőségéből több
elvtársa kísért. A falu határán diszbe öltö-
zött, felbokrétaozott lovaslegények várták, a
kik aztán a kocsisorhoz csatlakoztak. A be-
számolót nagy közönség — köztük számos
nő jelenlétében a piacon galyakkal és virá-
gokkal feldisznított emelvénnyel mondat-
ta el.

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1896. Augusztus 28.

Taedium vitae.

Irta: Szánthay László.

Végtelenül könnyelmű volt egész éle-
temben. Talán az apjától örökölte ezt a rossz
tulajdonságot. Az öregnek megöszült a feje,
melyről fogalma lett volna a pénz érté-
kére.

Nem sokat törődött az étellel, s úgy
— a hogy keresztül élt huszonkét esztendő-
t volt, egyéb semmi. Állítólag be volt ugyan
utkozva az egyetemre negyedéves jogász-
nak, de ez sohasem jutott az eszébe.

Az öreg urat elvitte az influenza most
két esztendője, s a szerényke kis örökségből
még licitáltak is.

Maradt még egy pár ezer forintja, s
már aztán sietett a nyakára hágni. Az az
hogy sietett, ezt csak ráfogták. Legény volt
s úgy élt, mint egy uri ember, s ha estén-
társaságba került, a barátainak ép oly
teressé maradt adása, mint a pinczének.
Persze voltak, a kik ezzel a tulajdonságával
székeltek, s ha csak szerető ejthették, iszo-
pá murikba „ugratták be”, — de ő ezt
sem vette.

Két év alatt minden pénze elfogyott.
Tegnap éjjel még Soglio herczeggel s egy
százhuszártisztal és igazi urral mulatott,
ma egy órákor már az utolsó tizest adta
a cigányoknak.

Reggel nagyon szomorú volt az ébre-
dése. Az anyjáról álmódott. Átfutotta az u-
ságit, s aztán öltözködni kezdett.

A cipő egyszerre nagyon elviseltnek
lűnt fel előtte, a ruha is, a kalap, minden.
S mielőtt elment volna hazulról, konstátálta,
hogy az utolsó tiszta zsebkendőjét vette ki a
szekrényből. Volt még egy néhány hatosa,
megreggelizett, s aztán nagy lelki nyugalom-
mal sétára indult. Délben eszébe jutott, hogy
nem mehet ebédelni, mert nincs pénze. Ki-
ment a ligethe, s ott barangolt estig, a nél-
kül, hogy csak egyetlen gondolat villant volna
meg agyában.

Estefélé mikor haza indult, megint eszébe
jutott, hogy nincs semmi pénze csak néhány
krajczár. Arra gondolni sem akart, hogy va-
lakitól kölcsön kérjen, s ha gondolt volna is:
nem lett volna kitől? Azok az urak, a kik-
kel együtt mullatta át ezt a két esztendőt,
bizonyára adtak volna neki, — de nem vol-
tak annyira barátai, hogy kérhetett volna tő-
lük. Nem akarta magát kitenni annak, hogy
ezek az urak másnap ne szívesen fogadják a
közönségét.

Csak most jutott eszébe, hogy rosszszul
rendezte be életét. De nem bánta meg, mert
az életben voltak olyan kellemes epizódok is,
a melyeket nem élt volna át, ha esetleg mint
szerény kishivatalnok kezdi meg pályáját. —
Most irányt változtatnia már nem lehet, s
nem is akar. Gyűlölte az arany középszer-
t, meg azt a légkört, melyben elég jól megél-
nek az emberek, ha sokat hajlonganak egy-
más előtt. Urnak született, — s most ki van
zárra még a lehetősége is annak, hogy pénz-

hez jusson. Ennyi az egész. Még csak egy
nyomorult sorsjegye sem volt, hogy a szeren-
se segíthetett volna rajta.

Az utcákon barangolva hirtelen nép-
csődületet látott maga előtt. Igen rosszul
öltözött emberek voltak, akik egy kerti ven-
déglobból kihallatszó zenét hallgattak. Vissza-
emlékezett rá, hogy tegnap éjjel itt mula-
tott Soglio herczeggel. — Beakart menni, de
még idejekorán eszébe jutott, hogy nincs
pénze. Mintha erősen melleslőtűtött volna,
ugy érezte magát. Odaállt a bámszokdók
közé, s néhány percig hallgatta a zenét.
Nagyon kényelmetlenül érezte magát, mert
végig tekintve azokon a buta alakokon,
valóságos háborzongást érzett arra a gon-
dolatra, hogy ezután neki is ilyennek kell
lennie.

Ott hagyta a tömeget, s hazafelé in-
dult. Az utcán rámosolygott egy-két festett
arcu hölgy, undorodott tőlük. A nagy bér-
házak kapui előtt cselédek dévajkoltak a
szeretőikkel. Nyomorultnak szegény mindenik,
s mégis örül az életnek. Egy-két tántorgó
polgárt is hozott utjába a sors, és olyan
elzúllott alakokat is látott, akiket a vagyon-
biztonság érdekében rögtön le kellett volna
tartóztatni.

Mikor odaért a lakása elé, nem mert
becsüngen, mert eszébe jutott, hogy nincsen
pénze. Mondhatná a házmesternek, hogy:
Most nincs aprópénzem, majd hol-
nap!

De most nem tudná elmondani ezeket
a szavakat, pedig a házmester bizonyosan
nem gyanakodnék. Nagyon nehéz az ilyen

dolgokban az első hazugság, s még a tizedikbe
is nagyon belepirulna.

— Nem csüngengett be, hanem egész
éjjel kőszált az utcákon. Mikor a nap föl-
kelt, s a mezei munkások már csapatostul
járkáltak az utcákon, fájni kezdett, s valami
végtelen bágyadságot érzett.

Leért a folyó partjához, ahol szélesvállu
és szinte vörösbőrű munkások hordták ki a
gabonzászakokat a nagy kátrányoshátú ha-
jókából. Elnézte őket, mint sürgőnek-foro-
nak, s hogy dobják a mázsáról a nagy
nehéz zsákokat a hosszú szekerekre elbá-
mészkodott rajtuk egész addig, még a mun-
kások sürgő raja meg nem éhezett, s elő
nem kerítette valami tarisznyából vagy
kendőből a reggelit, a hófehér szalonnát és
szinte fekete kenyeret. Oly kitűnő ét-
vágygal, oly mohón ettek, hogy szinte me-
gírigyelték őket.

— Ez is szeretné, ha zsákolónak szü-
letett volna! Szólt meg az egyik

— Dehogy szeretné, dehogy szeretné,
inkább csavargó lesz ebből, mint hogy zsá-
kokat emeljen. Nem látod, milyen fehér a
keze.

Az az „urféle” pedig csak nézte, nézte
őket letelepedve egy nagy vasmacskára.

A nap mind felebb került az égen, a
rézbőrű zsákolókról, csak úgy csörgött az iz-
zadság, s fokozott erőlyel káromkodtak és
itták a pálinkát. Délután megérkeztek az
asszonyaik is, ki cseréj, ki meg porcellán
ibrikében hozva urának az ebédet.

Letelepedtek egy nagy megrakott szekér
árnyékába, s igen komoly arccal sütszölték

a levest. Melyik még bort is hozott a fele-
ségével. S aztán lehevertek az árnyékban,
üres zsákokat téve fejeik alá, s aludtak, míg
az üres szekerek a raktárokból visszatértek.
Délután újból kezdődött a munka, több ká-
romkodással és kevesebb buzgalommal. Több
embert kellett volna egy ilyen nagy hajóhoz
munkába állítani, ebben csucosodott ki a
zsákolói közvélemény.

Csakhogy mindenféle munkához lehet
kiszegítőket találni, csak a zaboláshoz nem,
nagy fortélya van ennek, több, mint akár-
melyik mesterségnek.

Nem mindenki tanulja meg, hogy ho-
gyan kell a vállra vetni a nagy nyolevan
kilós zsákokat.

— No, ez az urféle elég jó dongáju
gyerek, szeretném látni egyszer a zsák alatt
görnyedni!

Majd persze, bolond lesz neked zsáko-
kat emelni!

— Emelne az hajókat is szívesen, azt
gondolom, mert ha nem volna a zsebe éppen
olyan üres, mint gyomra, nem gunyasztana
ott az öreg vasmacskán már reggel óta

Rákíált az egyik:

— Nem segítene a zsákokat adogatni?
Jól megfizetnénk!

Látva, hogy nem akarnak vele tréfát
úzni rászánta magát, hogy odalép a munká-
sok közé. A feje már szédülni kezdett, más-
fél nap óta nem evett, de pár órai munkát
még csak kibír.

Levetette a kabátját, mellényét, fel-
gyűrte az ingujait, — s a munkások igen
megbámulták hatalmas izomzatú karjait. —

Provizorium.

Egyik bécsi újság azt híreszteli, hogy
a magyar és osztrák kormányok közt meg-
egyezés jött létre, mely szerint egy évi pro-
vizorius állapotot létesítenek.

„Ezt az elhatározást — ugymond —
illetékes helyen titokban tartják abból az ok-
ból, mert az eszme a két kormány kebelé-
ben merült fel és a legilletékesebb tényező-
nek még nem volt alkalma a felett nyilat-
kozni.

Báró Bánffy miniszterelnök, Lukács
pénzügyminiszter és Badeni osztrák minis-
terelnök kihallgatáson voltak a királnál és
miután az audencia két óráig tartott, jogal-
feltehető, hogy a költségvetésen kívül a
kiegyezési provizoriumról volt szó.”

Az idézett bécsi lap okát is adja a
provizoriumnak. Ez a megoldás elkerülhetet-
lenné vált abban a pillanatban, a mikor a
kormányok belátták, hogy mindkét parla-
mentnek ellenzéke a kiegyezési javaslatok
egész komplexumával szemben ellenséges ma-
gatarást tanusít és hogy jövő évi márcziusig
a költségvetésen kívül azokat is letárgyalni
lehetetlen.

Miután pedig minden oldalról elakarják
kértni a váms-és kereskedelmi szövetség fel-
mondását, fölmerült az eszme, hogy a szö-
vetséget egy évvel meghosszabbítják és így
kikerülnek annak a szükségét, hogy 1896. de-
cember 31-én felmondják a szerződést.

Kérdés most az, hogy legfelsőbb helyen
ezt az előterjesztést elfogadják- e és hogy a
két parlament nem fogja-e ellenezni a kérdé-
ses törvényjavaslatot.

A magyarországi új választások sorsa
mindenesetre attól függ, hogyan fogadják ezt
a megoldást.

Ha kedvezően fogadják, akkor a magyar
országgyűlés a provizoriumnak és költségve-
tésnek megszavazásával befejezte feladatát és
fel fogják oszlatni.

Miután Magyarországon minden párt
őhajítja, hogy a választások mielőbb megle-
gyenek, azok alkalmasint korábban lesznek,
mint eddig hitték.

A czári pár Bécsben.

Bécs, aug. 27.

A külső kép.

Egész éjjel szorgalmasan folyt a munka
a nagyon is elkészít diszitéseken és ma reg-
gel már javában gyűltek az emberek, a
mikor még mindig fűzték a guirlandokat és
még mindig szegeztek az apró zászlókat és
címeres drapériákat. A Kolowratring két dí-
adalkapuja szép hatalmas. Valóságos orosz
templomokhoz hasonlítanak, melyeknek ke-
resztes kupolái alatt helyet hagytak az elvo-
nulásra.

H I R D E T É S E K.

Árverési hirdetmény.

Ezennel közhirrre teszi alóírt igazgatóság, hogy a kolozsvári Takarékpénztár és Hitelbank zálogostályánál elzalogosított és az 1895-ik év augusztus hó végéig lejárt és még ki nem váltott tárgyak az I. II. osztályból nyílt árverésen elfognak adatni és pedig az I. osztályu tárgyak, u. m: ruhaneműk, házi-eszközök, árúk stb. árverése lesz

folyó évi szeptember hó 21-én.

A II. osztályu tárgyak, u. m: arany-, ezüstneműk, ékszerek stb. árverése lesz

folyó évi szeptember hó 28-án.

Az árverések az intézet helyiségében mindig délután 3 óra-
kor kezdődnek.

A zálogtárgy tulajdonosa fel van jogosítva az eladásra kitett tárgyat az árverés kezdete előtt még kiváltani, a már eladott tárgyakból a bejött többlet öt illeti.

A vevő tartozik a vételért rögtön lefizetni és a tárgyat elvitetni.

Kolozsavart, 1896. évi augusztus hó 28-án.

383. (1—1)

Takarékpénztár és Hitelbank igazgatósága.

Sz. 580—1896.

629. (1—1)

Árverési hirdetmény.

Alóírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy az északi pályaházról a

Belláráig 275 ilven egy a b-hunyadi kir. járásbíróság 883. sz. zálogostályánál elzalogosított és az 1895-ik év augusztus hó végéig lejárt és még ki nem váltott tárgyak az I. II. osztályból nyílt árverésen elfognak adatni és pedig az I. osztályu tárgyak, u. m: ruhaneműk, házi-eszközök, árúk stb. árverése lesz

Mely árverésnek az 5205. és 5190. számú kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis alperes lakásán, esetleg a piac-téren B-Hunyadon leendő eszközökre 1896. évi szeptember hó 15-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsárón alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108 §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt B-Hunyadon, 1896. évi augusztus hó 27. napján.

CSUTAK JÁNOS,
kir. bír. végrehajtó.

A récze-kereszturi gazdasághoz

október hó 1-sejére kerestetik

egy gazdatiszt.

Pályázók küldjék bizonyítványukat alóírt tulajdonoshoz.

Ugyanott

egy kitűnő erdélyi faj gulya eladó.

ILLYÉS VICTOR Récze-Keresztur, u. p. Pánczélcseh.

623. (2—2)

Erdélyrészi tárházamat

a kolozsvári vasúti indóház mellett,

vasúti sín-összeköttetéssel, 200 waggon rakomány köépület
raktárral és szabad területtel

bérbe kiadom.

604. (3—6)

B. Bak Lajos

Kolozsavart.

Dr. Bonn J. V. PÁRISI FOGVIZE.

Aggag és balzsamos alkatrészei és igazán kiváló hatása miatt egyike az első orvosi tekintélyek által legjobban ajánlt szájvizeknek, mely az 1867., 1878., 1889. párisi, az 1873. bécsi, az 1868. havrei, az 1893. chicagói és 1894. hioni kiállításokon a legmagasabb kitüntéseket nyerte el. 10—15 csepp belőle elég, egy pohár víznek aromás-balzsamos rózsatejéjé való változtatása, mely oblogetés vagy kefézés által a száj és fogak tisztítására használatik. A szájüreng jótékony frissége, felelőztett izlés, tiszta, ugymint szagtalan légzés azonnali következmények gyanánt állanak be.

A fogak Dr. Bonn fogpasztája vagy fogpora segítségével vakítóan fehéreké lesznek és természetes fényt nyernek, zománczuk, valamint a műfogaak és plombok kompozíciója épséggel nem támadtatik meg, a vérző vagy levált foghús adstringáltatik és normális szilárdságát visszanyeri.

A kariozus, megütött helyek a tovább terjedésben megakadályoztatnak. Esetleges, bár heves fogfájásnál, annak megszüntetésére elégséges a tinkturának egy pár cseppje vattán a fájó helyre téve, hosszabb használat pedig a fogfájástól teljes megszabadulást eredményezi.

Fogviz Flaconban á —55, 1—, 175, 3—5. Fogpasztá 125. Por 75 kr.

Kapható gyógyszerárakban, drogueriákban, parfümeriákban.

Nagy raktár Ausztria és Magyarország részére: E. JAKOBLJEVICH, Wien, I. Sternngasse 1/6 a. 720. (11—15)

Gyógyszerész segéd kerestetik!

Nagy-Solymosi KONCZ ÁRMIN székely-udvarhelyi gyógyszerárában

egy nem okleveles segédi állomás

betöltendő azonnal, esetleg szeptember hó 5-én.

Havi díjat, teljes ellátás mellett — bele értve a mosatást is, 30—35 frtot ajánl fel, melyet használhatóság szerint javít. — Hat havi gyógyszerárban létel után 10 frt utiköltséget megtérít. Ajánlatok minősítvény, eddigi bizonyítványok másolata és esetleg arezképpel, kéretnek.

Gyógyszerész gyakornoknak

felvétetik

Nagy-Solymosi KONCZ ÁRMIN úr székely-udvarhelyi gyógyszerárában

egy jó családból való, 6 gimnásialis osztályt jó sikerrel végzett

IFJU.

Elméleti kiképzetése egy középiskolai tanár által eszközöltetik. — A II-ik és III-ik évben 5 és 10 frt zsebpénzt ad.

A gyógyszerárban ásványviz vállalat, szódavíz-gyár és gyógyszer különlegességek készítése van összekötve.

Betöltendő mielőbb! — Csak magyar nyelv tudása szükséges. 610. (3—3)

ÁLLÁST KERES

EGY NÉMET KISASSZONY

a legjobb bizonyítvánnyal,

ki zongorát és francia nyelvet is tanít.

Czim: MOESS FRIGYES doctor

Nagy-Szeben, Barát-utca 9. sz.

616. (3—3)

FINOM

CSEMEGE JUH-SAJTOT

SZÁLLIT

másfél kilós darabokban

az

URADALMI INTÉZŐSÉG

BETHLENBEN.

626. (2—3)

Eladó 200 drb.

julius hó folytán kiberegetett

fejős raczka-juh.

Értekezhetni:

Mózsa Attilával Aranykuton, u. p. M-Fráta.

624. (3—3)

GÁMÁN JÁNOS
ÖRÖKÖSE

KÖNYVNYOMDÁJA

ALAPITTATOTT 1860-BAN.

ajánlja a legújabbban teljesen modern berendezést nyert és sokszorosán megnagyobbított

vállalatát.

Könyvek, folyóiratok, rovatos ivék, falragaszok, számlák, meghívók s bármely irodai nyomtatványok

gyorsan, feltűnő csinnal és elismert szolid árak mellett készíttetnek.

Az összes közséji
nyomtatványok
állandó kész-
letben!

286. (50—x)

MATUTSEK JÓZSEF

férfi-, női- és gyermek cipész-üzlete

Kolozsavart, főtér 32. sz. alatt.

Megrendelések beküldött mérték vagy lábbeli-minta után a legjobb anyagból és divat szerint lehetőleg gyorsan teljesíttetnek.

97. (26—x)